

DAN VERONA

Porból születik a költő (Din pulbere poetul se va ridica)

*Nem hiszünk már a Költőben, nem bízunk már
talányos párlataiban. Megszoktuk a híd alatt
háló költőt, aki alkoholkatedrálisokban alussza
zavaros álmait. Megszoktuk nagyon a sírkőként bolyongó
garabonciást. Halálát és fura életét
tudjuk már betéve s elvárjuk Tőle, hogy
levegőt egyen és patkányokkal ossza meg fekhelyét.
És bordái között ott virágozzon, akár egy lilium,
a gyors halál.*

Az örökkévalóság ígérete.

*Megtanultuk, hogy az a költő, aki
frappáns véget ér –
másként bizalmatlanul közeledünk művéhez,
kell egy fix, igazolható látványos tragédia a hiteléhez.
Legalább egy nyakba akasztott kötél,
egy fejbe fúródó golyó,
legalább a téboly és garantált örület gyertyáit
képzelhessük szemébe.*

Hogy vérünk megtisztulhasson az iszaptól

*és sóhajtsanak éjszakánként az internátus csöndjében
a gimnazista lányok, akik paplanjuk alatt
verseket silabizálnak.*

*Nem elfogadható az az állítás, hogy a költő
bizony kenyeret eszik, vagy legalábbis kenyeret szeretne enni.*

*Mit jelent nekünk egy költő élete?
Egy csillag sorsát a határtalan égen, vagy annyit csak, mint
egy elszálló tollpibe... ?*

*Mi nem eszünk levegőt.
 Mi nem vagyunk költők.
 Nem alszunk patkányokkal.
 Mi nem vagyunk költők.
 Miénk a boldog szerelem.
 Nem vagyunk költők.*

*Így szoktuk meg: csak a halála
 után keressük a költő életét.
 A szerelem is hagyott neki egy
 üres, királyi trónt.
 És talán megbocsátjuk neki azt az eretnekséget,
 hogy sóvárgott a mi nyugodt életformánkra.
 És majd arannyal fogjuk mérni szavait. Ez is
 így illendő halála után. Sőt énekelni fogjuk:
 a mindennapi kenyerünk lesz szó szerint is.
 A semmi porából támad föl a költő.
 Azért, hogy lelki békénket, nyugalmlunkat
 megőrizhessük.*

Megbocsát nekünk. Megérti: szükségünk van a Mítoszokra.

A költő vacsorája (Cina poetului)

*Őrizzük meg a hegy ismeretlen
 részébe vetett hitünket*

*Amikor a magasságokban kezdődik a líra mormolása,
 akkor a káosz mindig
 olajfaformát ölt.
 A kristálytisza vizek kapukat
 emelnek a hatryúk után,
 s aranyló szőlő hűsíti
 a nyughatatlanok ajkát.
 Valaki úgy beszél
 egy vitorlásról,
 mint egy gyönyörű szűzről,
 kinek szantálfából virágozik a keble.
 A lepkék hátukon repítik az aranyló
 ajtókat, ablakkereteket, ahol valaha is átlibegtek.*

*A fülemilék gyönyörű éneke
a bölcsek csontjait is megmozgatja.
Az óslíra hasonlatos egy köröző
óriási lepkéhez, mely az éjszakában
minden fényt magába sűrít. Íme, a többi
pislá fény csak olyan, mint elvesző fiaink
utolsó fátylalobbanása.*

*A rózsák pedig egyre csak őrlődnek
a szelek labirintusában. A meder is újabb
medret keres magának, s az ember újra keresi
saját emberségét, hogy könnyű lehessen
a szíve, mint a boldog menyasszonyoknak.*

*Az óslíra fölszippanítja a világot.
Dicsértessék hát védelmezője életnek,
halálnak.*

Valahogy így kezdődik mindig a költő vacsorája.

NAGY GÁSPÁR fordításai

